

Com s'acull una família de refugiats sirians des d'una parròquia?

Dm, 17/04/2018 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR/Lliçà d'Amunt*) “Es tractava de lligar la teoria amb la vida que teníem al davant”. La parròquia de Sant Julià de Lliçà d'Amunt fa més d'un any que acompanya una família de refugiats. Són sirians i pertanyen a una minoria cristiana, perseguida al seu país.

Amb ells celebren els aniversaris i les festes assenyalades. Procuren pel lleure dels nens: van amunt i avall, a ritme d'extraescolars. Riuen i ploren junts. Com ho faria qualsevol família extensa.

“El grup d'acollida va començar d'una manera molt espontània”, explica el rector, **Aaron de Larrazabal**. De mica en mica, van detectar noves necessitats. Maria Puig i Roser Nadal formen part d'aquest grup parroquial. Són sis persones i es reuneix periòdicament. No volen descuidar cap detall.

El nen té vuit anys; la nena en té sis. “Fan de traductors dels seus pares”, apunta **Maria Puig**, sorpresa de l'evolució dels petits. Ella porta la nena a l'esbart, on fa balls de gitanes. El que era al principi un servei parroquial, avui s'ha convertit en un vincle personal.

La regidoria de Cooperació de l'Ajuntament de Lliçà d'Amunt, junt amb la Comissió Catalana d'Ajuda als Refugiats, van promoure l'acollida des del començament, al [desembre del 2016](#). La parròquia l'ha complementat des de la vessant més humana: han assumit l'encàrrec de procurar-los xarxa social.

Empatia i bon veïnatge

Són molt conscients de les dificultats emocionals del cas: “El cap de família pateix pels que s'ha quedat allà”, comenta Puig. I mossèn Aaron hi afegeix que com a comunitat cristiana la situació de persecució que han viscut els interpel·la. I

recorda que “no han vingut aquí per tenir una vida millor, sinó que han vingut aquí per poder viure!”

En un exercici d'empatia, **Roser Nadal** reconeix molts paral·lelismes amb la seva mateixa situació familiar. Però sap que la guerra ho fa malbé tot. “No m'ho puc imaginar. És molt trist”, diu sense esma. Acompanyar també vol dir acollir el dolor de l'altre.

Si els fan propostes, les formulen des de la prudència i el respecte. No volen envair la seva privacitat. Amb tot, han vertebrat una resposta col·lectiva com a parròquia. I el bon veïnatge és el punt de partida: “Pensant sempre de fer allò que t'agradaria que et fessin a tu. Ni més ni menys”, conclou Roser Nadal.